

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ

इह हि रागद्वेषमोहाद्यज्जिभूतेन संसारिजन्तुना
शारीरमानसानेकातिकटुकदुःखोपनिपात-
पीनितेन तदपनयनाय हेयोपादेय--
पदार्थपरिज्ञाने यत्नो विधेयः ॥

પુસ્તક ૧૧] વીર સંવત્ ૨૪૪૮, માગશર. આત્મ. સંવત્ ૧૮ [અંક ૫ મો.

॥ ॐ ॥

આત્મધર્મ-ભાવના.

(દોહરો.)

જે જિનરાજે વર્ણવ્યું, ધર્મતાણું જે ખીજ;

સમ્યક્ ઘટમાં રાખીને, સેવ્યા કરે નકીજ.....૧

સેવ્યાંથી સેજે મીઠું, મોક્ષ સફલ સુખદાઈ;

બ્રાન્તિ મીઠે ભવ બ્રમણ્યું, શાન્તિ લહે નૃ ત્યાંઈ.....૨

૧૧૬

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

હાળ.

રાગ—પ્રભાતિ.

દ્વાન શિયળ તપ લાવના,
 મોહન કથિત એ ધર્મ;
 દક્ષ બની એ ચ્યારનું,
 રટણ એ આતમ મર્મ.....૧

નામ સ્થાપના દ્રવ્ય છે,
 નહિં લા-વ વિણ કાંઈ;
 જિન આગમ લાખે સદા,
 નેક નજર કરે ત્યાંઈ.....૨

વેળા જમ લાધી હવે,
 લક્ષિત લક્ષ બનાવો;
 ચાંચળ લક્ષકથી હવે,
 દર્શન નિજ સ્વભાવો.....૩

ધર્મ વિના આ પ્રાણીઓ,
 નરકાદિકમાં રેળાય;
 જીવિત વ્યર્થ ગુમાવીને,
 નાથ રહિત ગણાય.....૪

ઘણું રે કહું શું હું હવે,
 ટીકી જુઓ ઘટમાંહિ;
 તરણ તારણ સહેજે મીલે,
 પૂરણ બ્રહ્મ ઊત્સાહી.....૫

(જિજ્ઞાસુ ઊમેદવાર.)

શ્રીમદ્ ચિદાનંદજી કૃત પદ.

૧૧૭

શ્રીમદ્ ચિદાનંદજી કૃત પદ.

ભાવાર્થ સહિત.

(લેખક—મુનિરાજશ્રી કપૂરવિજયજી મહારાજ.)

વસ્તુગતે વસ્તુકો લક્ષણ, ગુરુગમ વિણ નહીં પાવેરે ॥
 ગુરુગમ વિન નવિ પાવે કોઝ જટક જટક પર જાવેરે. ॥ ૧૦૧ ॥
 જવન આરીસે શ્વાન કૂકળા, નિજ પ્રતિવિંધ નિહોરેરે ॥
 ફતર રૂપ મનમાંહે વિચારી, મહા જુષ્ઠ વિસ્તારેરે. ॥ ૧૦૨ ॥
 નિર્મલ્લ ફિટક શિલા અંતર્ગત, કરિવર લલ્લ પરગાંહિરે ॥
 દસન તુરાય અધિકદુઃખ પાવે, દેષ ધરત દિલ્લમાંહિરે. ॥ ૧૦૩ ॥
 સસલો જાય સિંહકું પક્ષ્વ્યો, ટૂંજોં દીયો દેખાડેરે ॥
 નિરલ્લ હરી તે જાણ દુસરો, પઢ્યા ઝંપ તિહાં સ્વાડેરે ॥ ૧૦૪ ॥
 નિજઝાયાં વેતાનુ જરમ ઘર, ધરત બાલ્લ ચિત્તમાંહિરે ॥
 રજ્જુ સર્પ કરી કોઝ માનત, જોડોં સમજત નાંહિરે. ॥ ૧૦૫ ॥
 નલ્લિની જ્રમ મર્કટ મૂઝી જિમ, જ્રમવશ અતિ દુઃખ પાવેરે ॥
 ચિદાનંદ ચેતન ગુરુગમ વિન, મૃગતૃણા ધરી ધાવેરે ॥ ૧૦૬ ॥

ભાવાર્થ—યથાવિધિ વિનયવૃત્તિથી શુદ્ધ મહારાજનું મન પ્રસન્ન કરી તેમની પાસેથી રહસ્ય મેળવ્યા વગર કોઈ પણ વસ્તુનું સ્વરૂપ યથાર્થ રીતે જાણી-સમજી શકાતું નથી. ચ્હાયા તેટલો પ્રયત્ન કરી મરે પણ શુદ્ધગમ મળ્યા વગર કંઈ દિવસ વળે નહિ. ૧

કોઈ મહેલમાં રાખેલા આરીસાની અંદર કૂતરા કે કૂકડા પોતાના જ પડેલા પ્રતિબિંબને જ્યારે જોવે છે ત્યારે તે આરિસામાં કોઈ અન્ય કૂતરો કે કૂકડો આવી ઉભેલો છે એવી કલ્પના કરી તેની સામે મહા યુદ્ધ મચાવે છે. ૨

કોઈ એક મહાન હસ્તી નિર્મલ સ્ફટિકની શિલાની અંદર પોતાનું જ પ્રતિબિંબ પડેલું જોઈ તેમાં અન્ય હસ્તીની કલ્પના હાથે જ કરી લાહી તેના ઉપર લારે દ્રેષ્યબુદ્ધિ દીલમાં લાવી પોતાના પ્રબળ દંતૂશળવડે તે શિલા સામે પ્રહાર કરી તે પોતે અત્યંત દુઃખી થઈ જાય છે. ૩

કોઈ એક વનમાં સિંહ બધા વનચર-જાનવરો ઉપર ત્રાસ વર્તાવતો હતો, તે જાણીને એક ચતુર સસલે તે સિંહની પાસે જઈ ફરીયાદ કરી કે અહીં એક બીજો સિંહ આવેલ જણાય છે. ખેલા સિંહે તેની તલાસ કરવા તે સસલાને તેનું સ્થાન

૧૧૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

ખતાવવા જણાવ્યું, એટલે એ ચતુર સસલા સિંહને જ સાથે લહી એક વિશાળ કૂવા આગળ આવ્યો, પછી ખેલા સિંહને સસલાએ એ કૂવાની અંદર પ્રતિબિંબ થયેલું એ સિંહને પોતાનું જ રૂપ ખતાવ્યું એટલે ખેલા સિંહે કૂવાની અંદર પડેલા પોતાના જ પ્રતિબિંબને ણીજી સિંહ કહી લહી તેને મ્હાત કરવા માટે કૂદકો માર્યો અને પોતાના પ્રાણ અંતે ખોઈ બેઠો. ૪

અણસમજણમાં બાળકો પોતાની છાયાને ભુત-વેતાલ માની લહી ભયખાંત થઈ દુઃખી થાય છે, તેમજ કેટલાક મુગ્ધ જનો અધકારાદિકથી રાંઠવું પડેલું દેખી તેને બ્રાંતિથી સર્પ માની લહી ભયભીત બની બંધ છે. ૫

વળી પોપટને યકડવાને વૃક્ષ ઉપર પાસ રૂપે જે ચંત્ર ગોઠની રાખવામાં આવે છે તે ઉપર બ્રાંતિથી બેસવા જતો પોપટ સપડાઈ બંધ છે તેમજ જ્ઞાનાનંદી આત્મા ગુરૂની સંગતિ વગર કૃત્રિમ સ્વરૂપને પોતાનું માની મૃગજળ ધારીને દોડતા મૃગની પેઠે ભટક્યા કરે છે. ૬

ૐ વંદે વીરમ્.

જીવાનુશસ્તિ કુલક.

(મૂળ અને ભાષાંતર.)

રે જીવ કિં ન બુજ્જસિ, ચલગઈ સંસાર સાયરે ઘોરે;

જમીયો અનંત કાલં, અરહટ્ઠ ઘમિન્ન જલ્લમક્કે. (૧)

ભાવાર્થ—હે જીવ! ચાર ગતિરૂપી ભયંકર સંસાર સાગરમાં તું અનંતકાલ પર્યંત જળ મધ્યે અહટ્ઠ ઘટિકાની જેમ ભર્યો તો પણ હજી કેમ બુઝતો નથી? (૧)

રે જીવ ચિંતસિ તુમં, નિમિત્તમિસં પરો હવઈ તુજ્જ;

અસુહ પરિણામ જણિયં, ફલ્લમેયં પુવ્વકમ્પાણં. (૨)

ભાવાર્થ—હે જીવ! તું જોરા સંકલ્પ વિકલ્પ શામાટે કરે છે? તુજને જે લાલ હાનિ થાય છે, તેમાં ધીલ તો ફક્ત નિમિત્ત માત્ર થાય છે. એ તો પૂર્વે ઉપાર્જન કરેલા કર્મોનું જ પરિણામ પામેલું ફળ છે, એમ સમજ અને રાગ-રોષ તથા સમ-ભાવ ધારણ કર. (૨)

રે જીવ કમ્મ જરિઅં, હવણસં કુણસિ મૂઠ વિવરીઅં;

હુમ્મય ગમણ મણાણં, ઇ સન્નિય હવઈ પરિણામો. (૩)

જીવાનુશાસ્ત્ર કુલક.

૧૧૯

ભાવાર્થ—હે મૂઠ જીવ ! તું કર્મના ભારે ભર્યો છો. ગુરૂ ઉપદેશને વિપરીત કરે છે, અર્થાત્ ગુરૂ ઉપદેશથી અવગો ચાલે છે અથવા દુર્ગતિમાં જવા ધન્યાવાળાનો એવોજ પરિણામ હોય છે, એમ સમજી ગુરૂ ઉપદેશને આધીન થઈ સન્માર્ગે ચાલ. (૩)

રે જીવ તુમં સીસ, સગણા દાઝણ સુણસુ મહવયણં;

જં સુસં નહ પાવિસિ, તા ધમ્મ વિવજ્જિઓ નૂણં. (૪)

ભાવાર્થ—હે જીવ ! તું તપ્તપણે કાન દધને મારાં વચન સાંભળ. તું નિશ્ચયે ધર્મ વિકળ હોવાથી જ સુખ પામતો નથી, માટે પ્રમાદ રહિત ધર્મનું સેવન કર જેથી તું સુખી થઈ શકે. (૪)

રે જીવ મા વિસાયં, જાહિ તુમં પિન્નુજણ પરિચ્છિ;

ધમ્મ રહિયાણ કુત્તો, સંપજ્જહ વિવિહ સંપત્તી. (૫)

ભાવાર્થ—હે જીવ ! તું પારકી રિદ્ધિ ભેદને ખેદ ના કર. અરે ! ધર્મ રહિતને વિવિધ સંપત્તિ શી રીતે સાંપડે? એનો વિચાર કર. અને એક નિષ્ઠાથી ધર્મસાધન કરવા ઉત્સાહ થા ! ખાલી ખેદ કરવા માત્રથી કશું વાળવાનું નથી. (૫)

રે જીવ કિં ન પિન્નુસિ જિજ્ઞંતં, જુવ્વણં ઘણં જીત્રં;

તહવિહુ સિચ્છં ન કુણસિ, અપ્પહિયં પવર જિણધમ્મં. (૬)

ભાવાર્થ—હે જીવ ? ભેતભેતામાં આ તારું યૌવન જતું રહેતું શું તું દેખતો નથી ? તેમ છતાં તું શ્રેષ્ઠ જિનધર્મનું સેવન કરી શીઘ્ર આત્મરહિત કરતો નથી, એ અત્યંત અનુચિત કરે છે. (૬)

રે જીવ માણવજિત્ર, સાહસ પરિહીણ દીણ ગયલ્લજ્જ;

અથ્થસિ કિં વિસથ્થે, નહુ ધમ્મો આયરં કુણસિ. (૭)

ભાવાર્થ—હે જીવ ? માનહીન ? સાહસિકપણથી રહિત ? દીન અને લજ્જા રહિત એવો તું કેમ નિશ્ચિંત થઈ ખેડો છે ? ધર્મસાધન કરવા લગારે ઢરકાર કરતો નથી ! તારું શું થશે ? (૭)

રે જીવ માણયજમ્મં, અકયથ્થં જુવ્વણં ચ વોલીણં;

નય ચિત્તં લગ્ગતવં, નય લક્કી માણિઆ પવરા. (૮)

ભાવાર્થ—હે જીવ ! આ મનુષ્ય જન્મ તે એળેજ સુમાળ્યો. તારું યૌવન આદ્યું ગયું છતાં તે ઉચ તપ કર્યો નહિ, તેમજ પારી લક્ષ્મી પણ સંપાદન કરીને ભોગવી નહિ. (૮)

૧૨૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

रे जीव किं न कावो तुज्ज गत्रो परमुहं नीयंतस्स;
जं इत्थियं न पत्तं, तं असिधारा वयं चरसु. (ए)

ભાવાર્થ—હે જીવ? પારત્રી એશિયાળી કરતાં તારો કેટલો કાળ ગયો? છતાં તને ઇચ્છિત વસ્તુ પ્રાપ્ત થઈ નહિ તો હવે તું ખડ્ગની ધારા જેવાં ઉગ્ર વ્રત આચર. (૯)

इय मा मुह सुमणेणं, तुज सिरी जा परस्स आइत्ता;
ता आयरेण गिन्हसु, संगोय विहिपयत्तेण. (१०)

ભાવાર્થ—હે જીવ! આ સ્વપ્ન જેવા દેખાતાં સુખ વડે કરીને તું સુંઝાઈ જઈશ નહિ કેમકે એ સુખ પરાધીન છે. માટે તું યથાવિધ પ્રયત્ન વડે સદાચારનું આદર સહિત સેવન કર, એજ તને કલ્યાણકારી છે. (૧૦)

जीवं मरणेण समं, उप्पज्जइ जुव्वणं सह जराए;
रिद्धि विणासहिआ, हरिस विसाओ नय कायव्वो. (११)

ભાવાર્થ—હે જીવ? જીવિત મરણની સાથે સંધાએલું છે. યૌવન જરા સાથે સંધાએલું છે. રિદ્ધિનો સંજોગ-વિજોગ સાથે સંધાએલો છે, એટલે જે જન્મે તે મરેજ, યાવત્ સંયોગનો વિયોગ થાયજ. એમ સમજી હર્ષ-વિષાદ તારે કરવો યોગ્ય નથી. મતલબ કે તારે સમ સર્વત્ર સમભાવિત થવું ઘટે છે. શાશ્વત સુખ પામવાનો એજ અમોઘ ઉપાય છે. (૧૧)

ધૃતિશમ્

લેખક,

મુનિરાજશ્રી કપૂરવિજયજી મહારાજ.

લેખક :—મુનિ મણિવિજયજી મુ. લુણાવાડા.

मात्सर्यतोऽपि धर्मः

હે શાસન પ્રેમી ! મત્સર—આ શબ્દ ધણેજ કઠોર અને ખરાબ છે અને તે શબ્દ જે માણસની ચિત્ત વૃત્તિના અંદર રમી રહેલો છે, તે માણસે તે શબ્દના બહાના થકી અતરમાં દુર્ગતિ વિધે ખડવા માટે સંપૂર્ણ અભિલાષા કરેલી છે તેમ ચોક્કસ જાણવું.

મત્સર—એટલે ઈર્ષ્યા અદેખાઈ તેનું નામ મત્સર કહેવાય છે અર્થાત્ ગુણી માણસોના ગુણને દેખી ઉત્તમ માણસો તેના પક્ષપાત તથા તેના સાથે પ્રીતિ કરી

માત્સર્યતોર્નપિ ધર્મઃ

૧૨૧

તેનું બહુમાન કરે છે. તેની ઉન્નતિ બહુમાનને દેખીને રાજી થવાને બદલે બળી મરવું, સહન નહિ કરવું તેને શાસ્ત્રકાર મત્સર (ધર્મ્યા) કહે છે.

[વવેચન--હે મહાતુલાવ ! એટલું તો સર્વ કોઈના બાણવામાં હશે કે, ગુણી મનુષ્ય સર્વને પ્રિય હોય છે. તેનું કારણ એ છે કે લોહચુંબક પદાર્થ જેમ લોખંડને આકર્ષણ કરે છે, તેમ ગુણી માણસોના ગુણ સન્નજન અને ડાહ્યા પુરૂષોનાં અંતઃકરણને પોતાના તરફ આકર્ષણ કરે છે. પણ ગુણીના ગુણને નહિ ઓળખી શકનાર અથવા તો સન્નજનનો ઉન્નતિને નહિ સહન કરનાર માણસ ધર્મ્યાશ્રિમાં બળી જઈને પાપ પિંડમાં ડુબી જાય છે. સર્વે મનુષ્યોને જીતી શકાય છે તેમજ વશ કરી શકાય છે, પરંતુ ધર્મ્યાશ્રિથી જે માણસ રાત્ર દિવસ બળતોજ રહે છે તેને વશ કરવો તો દુર રહ્યો, પરંતુ સમજાવી શકવો પણ મહા દુર્લભ છે.

હે ભગ્ય બાંધવ ! આ હુંડાવસર્પિણી હહહહતા મહા દુષ્ક્રમ કાળમાં અન્ય વર્ણોમાં ગમે તે પ્રકારે હોય પરંતુ તે તરફ આપણે દ્રષ્ટિ નાંખવાની જરૂર નથી. આપણા ઘરની અંદર જે ધર્મ્યાશ્રિનો જખરો ભડકે થયેલો છે, તેના તરફ દ્રષ્ટિ દેવામાંજ આપણને મહા ફાયદો છે. જૈન કોમના અંદર તીર્થંકર મહારાજને શ્રી અતુર્વિધ સંઘ કહેલો છે; અને તેમાં સાધુ, સાધવી, શ્રાવક, શ્રાવિકાનો સમાવેશ થાય છે તેજ શ્રી સંઘની આધુનિક સમયને વિષે ઠેકાણે ઠેકાણે પાયમાલી થયેલી જ્ઞવામાં આવે છે. આતુ મુખ્ય કારણ લાંબી દૃષ્ટિથી તપાસવા જશું તો તેના કારણમાં આપણેજ (એટલે શ્રી સંઘજ) છીએ. ત્યાગીઓ ત્યાગીઓની ખોડખાંપણ કાઢી અવર્ણવાદ બોલે પણ તેમને ખબર નથી કે આપણે બીજાની ખોડખાંપણ કાઢી નિંદા કરીએ છીએ, તેજ આપણી મોટી ભૂલ છે. કારણકે સર્વ ગુણી વીતરાગ છે, અને તે તો સર્વ ગુણી પણ આ દુષ્ક્રમ કાળને વિષે અત્યારે આપણામાં નથી ત્યારે ફેગટના શું કામે બીજાના અવર્ણવાદ બોલી ભારે થવું જોઈએ ? પોતાના મનને કોઈ સારો માનતો હોય તો સારાપણું દુનિયાના લોકોને દેખાડી પછી મૂછો મરડાતી હોયતો પરમ શ્રેષ્ઠ છે; તો તો પોતાની સત્તા નથી ને પારકાના દુષણો દેખી તેના અવર્ણવાદ બોલી તેના આત્માને કર્મ થકી હલકો કરી (કારણકે બીજાની નિંદા કરવાથી જ તે માણસ શાંત સ્વભાવવાળો થઈ નિંદાને સહન કરે તો કર્મની નિર્જરા કરવાવાળો થાય છે.) આપણા આત્માને પાપ થકી ભારે કરવા જેવું છે, અને આથી કેવું ઉપાણું આપણને લાગુ પડે છે કે, મા માતાને છોડી મીંદડી (બીલાડીને) સ્તનપાન કરવા જેવું થાય છે તે બરાબરજ છે. મતલબ એ છે કે, આપણા અંદર હબરો દુર્ગુણો ભરેલા હોય અને તેને ભૂલી જઈ બીજાના અવર્ણવાદ બોલવા-આ આપણા ત્યાગીઓને લાયક નહિ.

એક બાજુ આપસ આપસમાં ત્યાગીઓની ધંધાલ ચાલે ત્યારે બીજી બાજુ આપણા વિનય અને વિવેકવંત તેમજ એકવીશ શ્રાવકના ગુણોનું પાંચીશ માર્ગોનું-

સારિના ગુણોના ધારણ કરવાવાળા શ્રાદ્ધ વિધિ શ્રાદ્ધ દિન કૃત્ય ગ્રંથોના લખાણને અનુસારે ચાલતારા શ્રાવક વર્ગ પણ ત્યાગીઓના અવર્ણવાદ અને નિંદાને વિષે ઉતરી પડ્યા છે. તેઓ સાહેબો (અમારા નહિ પણ જેના હોય તેના) એમ બોલે છે; ક્યાં છે આ કાળમાં સાંધુપણું? ક્યાં છે સાંધુપણુના ગુણો? આગળના જેવા અમતકારી મહાત્મા ક્યાં છે? આવી રીતે બોલી ત્રણેત્રણ વચન રૂપી ગુલાલ અબીલને ઉડાડી દુનિયામાં પોતાનું દોઢ ડાયાપણું પ્રકાશ કરી મૂકે મરડતા અભિમાનના પુતળા થઈ ભૂમિથી ચ્યાર ચ્યાર આંગુલ ઉછળતા ચાલે છે પરંતુ તે બિચારા એટલો વિચાર પણ નથી કરતા કે અરેરે દુષમકાળનું પણ ત્યાગીપણું ક્યાં અને ક્યાં આપણું સંસારીપણું? ત્યાગીઓનું ષટકાય રહિતપણું ક્યાં અને ક્યાં આપણું ષટકાય રૂપી કાઠવમાં ડુબવાપણું? દ્રવ્ય ક્ષેત્ર કાળ ભાવ દ્રષ્ટાંતે જેવો ક્ષયોપશમ હોય તેવું તેમનું જ્ઞાન ક્યાં ને ક્યાં આપણું! ભાષાના પંત્રો, પંચાંગો, માસિકો, ચોપાનીયા વાંચી ઉપરના ડોળનું પોપટ પેઠે તડાકીપણું ક્યાં? સર્વ વિરતિ પણું અને ક્યાં સર્વ રાગી પણું? આવો વિચાર કરે તો તો ચક્રુ ઉઘડે, પણ ચક્રુ ઉઘડે તો રીતિસર વર્તવું પડે અને તેમ કરેતો જે ભાઈ કહેવાતા હોય તે મરીને બાઈ થઈ જાય, માનપાન ઓછું થઈ જાય તે તે કેમ નલે? જે મુખે પાન આવેલ હોય તે મુખે, આવળ આવે તો તો ઉપાધિ થઈ જાય! ઠીકજ છે. જો કે દુષમકાળને લઈને પ્રથમના માફક સંયમ નથી તોયણ વીરપરમાત્માના વચનો ગૌતમ સ્વામી પ્રત્યે એવા પડેલા છે કે એકવીશ હજાર વર્ષ પર્યાંત મહાર્જી શાશન અવિચ્છિન્નપણે ચાલશે. મહારી પછાડીની સંતતિરાગી દ્વેષી થશે તે પ્રમાણેજ બન્યું જાય છે તોયણ ધન્ય છે ત્યાગીઓને કે એટલું પણ પાળી શકે છે. મહારા વહાલા શ્રાવકોથી એમાંનું કાંઈ પણ પાલી શકાતું નથી, ત્યારે તો મૌનપણું અંગીકાર કરવું તેજ મને તો સારભૂત લાગે છે, પછી તો તેમની ઇચ્છા.

છતાં પણ પોતે ગુરૂપણું અંગીકાર કરી વીરના કલ્યા મુજબ પાલશે કરશે ને કરી દેખાડશે તો ઘણા માણસો સુધરશે. ત્યાગીઓ પણ તેમના જેવા સિંહ થશે તે સર્વ લાભ ત્રત આદરી માર્ગે ચડાવનાર મહાપુરૂષનેજ મળશે.

અમારા લબ્ય બાંધવોથી ઉપર પ્રમાણે તો બનવું ઘણુંજ મુશ્કેલ છે ત્યારે તો હવે શાંતિ રાખી કોઈના અવર્ણવાદ નહીં બોલતા પોતાના સ્વભાવને વિષેજ બગી રહેવું, તેજ શ્રેષ્ઠ છે છતાં પણ શ્રેણિક મહારાજની સમગ્ર રોમરોજિમાં વીર વીર વીર શબ્દ વસી રહ્યા હતા તેમજ આપણા માનદાતા શ્રાવકોના હૃદયમાં આ કાળમાં સાંધુપણું નથી, આવા શબ્દો વસીજ રહ્યા હોય તો રહેવા દો. આ લવના અંદર તેઓ સાહેબોને નાસ્તિકનું ચાંદ તથા અવર્ણવાદ બોલવાથી અપમાન અને તિરસ્કારનો લાલ મોટામાં મોટો ઘણીજ ખુશીની સાથે પ્રાપ્ત થશે તથા પરલોકના અંદર (સાંધુ નથી તેના બ્યાજમાં) દુર્ગતિ જેવી મહા સારામાં સારી અને પલ્લોપમ

માત્સર્યતાત્ત્વ ધર્મ:

૧૨૩

તથા સાગરોપમના ઉંચામાં ઉંચા સુખના આસ્વાદ કરાવનારી પરમાધામીના હસ્ત કમળની સુખડી મળશે અને ગુરૂ નિંદા ઇર્ષ્યા અવર્ણવાદથી બોધિ દુર્લભતાની પ્રાપ્તિ કદાચ થઇ જાય તો વળી વ્યાજનું પણ વ્યાજ કહેવાશે અને પરના અંદર પ્રવેશ કરનારને ઘણુંજ શુભકારી થશે.

હે મહાનુભાવ ! ત્હારા મનમાં ગર્વ હશે કે હું આવો ને હું સારો અને ફલાણુ તેવો અને ખોટો જોકે આતો ત્હારાજ માનવામાં છે, પણ કાલ્યા માણસો માણસોના વચન ઉપરથી તુલના કરી કાઢે છે કે આ માણસ શા આશયથી બોલે છે; જો સાંભળ; કોઈ માણસ સારો હોય તેને કોઈ ખોટો ભલે કહે પણ દુનિયા તેને સારોજ કહે છે, ખોટો કહેતી નથી તેનું કારણ એ છે કે સારા માણસોની ચાલચલગત તથા રહેણી કહેણી તથા વચનો બહુજ પ્રશંસાપાત્ર હોય છે; તેથીજ સારો કહે છે પણ ત્હારા કહેવાથી ખોટો થતો નથી ને ખોટો હોય તેને કોઈ સારો પક્ષપાતથી કહે, તો તે સારો કહેવાતો નથી. કારણ કે તેના દુર્ગુણો જગતના હૃદય રૂપી આરિસામાં (દર્પણમાં) પ્રસિદ્ધપણે પ્રતિબિંબ પડેલા હોય છે, માટે ખોટોજ કહેવાય છે. માટે હે મહાનુભાવ ! આ તને ઇર્ષ્યાનું જે ચેટક વળગેલું છે તેને સાધુપણું છે એવા મંત્રાક્ષરથી દુર કર કે જરા માણસાઈની અંદર આવે.

એક બાળુ આપણા પરમ પૂજ્ય તીર્થંકર મહારાજ તણા ગણધર મહારાજ તથા આચાર્ય મહારાજ અને ત્યાગીઓ એવો ઉપદેશ આપે છે કે ઇર્ષ્યા ત્યાગ કરવી તેજ મનુષ્ય જન્મનું સાર્થક છે પણ ઇર્ષ્યા કરી બળી જવાથી નર્ક ભૂમિ ઇર્ષ્યા કરનારની રાહ જોઈ ઇર્ષ્યા કરનારને વધાવી લેવા તત્પર થઈ રહી છે. કહો ત્યારે કયાં છે વીતરાગ મહારાજની આણા અને કયાં છે ઇર્ષ્યા કરનારની પવિત્રતા ?—

હે સમજન ! તું શું નથી સમજતો કે ત્યાગી હોય તો પણ કિંવા અને સંસારી હોય તોપણ શું ઇર્ષ્યાથી દાન આપેલ હોય તે પણ નિષ્કળ થાય છે. તપ કરેલો પણ નિષ્કળ થાય છે. ભાવના ભાવેલી હોય તે પણ નિષ્કળ થાય છે. સુક્તિને આપનારા કાર્યો પણ ઇર્ષ્યા કરવાથી નિષ્કળ થાય છે. તો હે મહાનુભાવ ! કયા ભવને માટે તું ઇર્ષ્યાની એકસોને આઠ મણકાની નહિ પણ એક હજારને આઠ મણકાની મોટી માળા લઈને બેઠો છે ! ઇર્ષ્યા કેવળ ભવ વૃદ્ધિ કરાવનારી છે માટે તેનાથી મુક્ત થા.

ઇર્ષ્યા કોઈ દિવસ કોઈપણ પ્રાણિને લાભદાયક થતી નથી તેમાં પણ પ્રથમ ખરાબ અને પછાડી સારા એવા કોઈ હલકર્મી જીવને ઇર્ષ્યા ધર્મ કરાવવાવાળી થાય છે. સ્થુલભદ્રના ઉપર ઇર્ષ્યા કરનાર સિંહગુફસ્થાયિ સાધુના પેઠે અથવા કુરંગડુ મુનિ ઉપર ઇર્ષ્યા કરનાર ચ્યાર તપસ્વી સાધુની પેઠે. તેમાં—

સિંહગુફાસ્થાયિસાધુ દૃષ્ટાંત.

ભાવાર્થ—સિંહ ગુફાના ઉપર રહેલા સાધુએ સ્થુલિભદ્ર ઉપર ઇર્ષ્યા કરી તે દૃષ્ટાંત નીચે મુજબ છે.

દૃષ્ટાંતો યથા.

શ્રી સંભૂતિ વિજય નામના જ્ઞાનવડે ઠરી મહાબલિષ્ઠ એવા આચાર્ય મહારાજની આજ્ઞા લઈ જ્યારે સર્પ બીલના ઉપર ૧ કૂવાના ભાર પટ્ટ ઉપર (કૂવાના મધ્ય ભાગે રહેલા કાષ્ટ ઉપર) ૨ તથા સિંહ ગુફાને નાકે (સિંહને બાવા આવવાના દ્વાર સન્મુખ આગળ) ૩ ત્રણ સાધુઓએ જ્યારે ચતુર્માસ વહન કરવાની ગુરૂ મહારાજ પાસે આજ્ઞા માગી તે તેમને ગુરૂ મહારાજે આપી ત્યાર બાદ મહા ત્યાગી વૈરાગી જિતેન્દ્રિય શિરોમણિ શ્રી સ્થુલિભદ્ર મહારાજે વેશ્યા કે જે પૂર્વે વ્રત અંગીકાર કર્યા પહેલા બાર વર્ષ કોશાને ઘરે પોતે રહેલા હતા તે વેશ્યાને ઘેર જઈ તેની ચિત્રશાળાના અંદર રહી પદ્મસના આહાર કરી ચતુર્માસ અતિક્રમણ કરવાની ગુરૂ મહારાજ પાસે આજ્ઞા માગી ત્યારે ગુરૂ મહારાજે જ્ઞાનોપ-યોગથી લાલ બાણી તેમ કરવાની રજા આપી; ત્યાં જઈ વેશ્યાની ચિત્રશાળામાં ઉતરી પદ્મસના આહારાદિકને ગ્રહણ કરતા ધર્મ ધ્યાનમાં કાળ નિર્ગમન કરવા લાગ્યા; એવા અવસરે વેશ્યા સ્થુલિભદ્ર મહારાજને પૂર્વના હાલભાવનાટાર'લ તથા શૃંગા-રથી અનેક પ્રકારે ચળાવવા લાગી પરંતુ જેણે સર્વથા કામને બાઢી ભરમીભૂત કરેલો છે એવા સ્થુલિભદ્ર મહારાજ તેના હાલ ભાવથી લેશ માત્ર પણ ડગ્યા નહિ પણ વેશ્યાને પ્રબોધ કરી વિષય વાસના થકી મુક્ત કરી ધર્મ માર્ગમાં સ્થાપન કરી ગુરૂ મહારાજ પાસે આવવા નીકળ્યા તેવા અવસરે સર્પબીલ કૂપભારપટ્ટ અને સિંહગુફાવાસી ત્રણે સાધુ ગુરૂમહારાજ પાસે આવ્યા તેથી ગુરૂએ કહ્યું કે અહો તમેએ દુષ્કર કામ કર્યું; આવી રીતે કહી સુખ શાતા પુછી ત્યાર બાદ હસ્તિની પેઠે ગાજતા સ્થુલિભદ્ર ગુરૂ મહારાજ પાસે આવ્યા તેમને દેખી ગુરૂ મહારાજે ઉભા થઈ કહ્યું કે અહો તમેએ દુષ્કર દુષ્કર કામ કર્યું છે! તમેને સુખશાતા છે? આવા પ્રકારના ગુરૂ મહારાજના આદરમાન દેખવાથી સિંહગુફાવાસી સાધુને ઇર્ષ્યા ઉત્પન્ન થઈ કે અહો મહા આશ્ચર્યની વાત છે વેશ્યાના ઘરને વિષે તેની ચિત્રશાળામાં રહી પદ્મસ લોજન કરી ચતુર્માસ કર્યું તેમાં ગુરૂ મહારાજ દુષ્કર દુષ્કર કહે છે તે કેવળ શકટાલ મંત્રિના પુત્ર સ્થુલિભદ્ર છે તેથીજ મંત્રિ પુત્ર બાણીને પક્ષપાત કરી માન આપેલું છે; ખરૂં દુષ્કર કાર્ય તેણે કર્યું લાગતું નથી પણ સિંહની ગુફાના દ્વાર પાસે રહી જ્યારે માસની તપસ્યા કરી અમારા તપ ધ્યાનથી હિંસક એવા સિંહને વશ કરી

માત્સર્યતોડપિધર્મ:

૧૨૫

કુશળતાયે ઇહાં પહોચ્યો છતાં પણ ગુરૂ મહારાજે દુષ્કર દુષ્કર કહ્યું નહિ તે કેવળ પક્ષપાતજ છે; આવતે ચતુર્માસે આપણે પણ વેશ્યાને ઘરે ચતુર્માસ કરી દુષ્કર દુષ્કરની પદવી મેળવીશું.

આવી ધારણા કરી મહા દુઃખે આઠ માસને વ્યતીત કરી સ્થુલિભદ્ર મહારાજ ઉપર ઇર્ષ્યા કરતો સિંહ ગુફા સ્થાપી ત્યાં ગુરૂ મહારાજ પાસે આવી કહેવા લાગ્યો કે વેશ્યાને ઘરે ચતુર્માસની આજ્ઞા આપે; ગુરૂ મહારાજે તેને ઉત્પન્ન થયેલી ઇર્ષ્યા બાણી તથા જ્ઞાન ઉપયોગથી વ્રતનો ભંગ બાણી કહ્યું.

યત :

ગુરુચ્વેષ્મનાજાત્રી ત્રિંશઃ પ્રાક્ તપસોઽપિતે;

આરોપિતોઽતિજારોહિ, ગાત્રજંગાય જાયતે. ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ— ગુરૂ મહારાજે કહ્યું કે તું ત્યાં ચતુર્માસ કરવા જવા માટે તત્પર થયેલો છે પણ તેમ કરવાથી પૂર્વે કરેલી તપસ્યા તથા વ્રતનો ભંગ થશે કારણ કે ઉપાડવાની શક્તિથી વિશેષ ઉપાડેલો ભાર શરીરના નાશ કરવાવાળો થાય છે તેમ આ અવસરે ત્હારી શક્તિ ઉપરાંત કાર્ય કરવા માટે (વેશ્યાને ઘરે જવા માટે) રજા લેવા આવેલો છે તે ત્હારા તપ જપ સંયમને હાનિ કરવાવાળો થશે માટે ત્યાં જવું છોડી દે વળી પણ કહ્યું;

યત :

મુણિવૃદ્ધોસીલચરો, વિસયપસત્તાતરંતિનોવોદું;

કિંકરિણોપહ્વાણં, ઉવ્વોદુંરાસહોતરફ.

ભાવાર્થ—મુનિયોએ સહન કરેલો શીયલ રૂપી ભાર (મહા પર્વત) તેને વિષયને વિષે લોહુત એવા પ્રાણિયો વહન કરી શક્તા નથી હસ્તિના પીઠના ઉપર રહેલો પદ્માણુનો ભાર તેને ગંધેડો શું ઉપાડી શકશે, ? નહિ નહિ, કોઈ દિવસ તેમ થનારું જ નથી. તેમ હે મહાભાગ ! સ્થુલિભદ્રે જે દુષ્કર કાર્ય કર્યું છે તે ત્હારાથી ખીલકુલ થવાનું નથી.

આવી રીતે ગુરૂએ નિષેધ કર્યા છતાં પણ ગુરૂ વચનને અવગણી કોશાને ઘરે ગયો ત્યાં તેની ચિત્રશાળા—વાસ કરવાને માટે માગી તેના અંદર રહ્યો ને ષટ્સને આહાર કરી વિચરવા લાગ્યો તે અવસરે સ્થુલિભદ્રના પેઠે પરીક્ષા કરવા માટે વેશ્યા સોલ શ્રંગાર સજ્જ હાવભાવને કરતી કટાક્ષને કેંટતી ચિત્રશાલાને વિષે આવીને લાવણ્યના સમુદ્ર સરખી તથા મહામનોહર વસ્ત્રાલંકાર આભૂષણોએ સુશોભિત તથા કટાક્ષને મુકનારી તેણીને દેખવાથી તુરંત ક્ષોભને પામ્યો.

યત:

તાવદેવકૃતિનામપિ સ્ફુરત્યેષ નિર્મલવિવેકદીપક:

યાવદેવ નં કુરંગચત્તુષાં, તાઙ્યતેચદૃઢલોચનાંચલૈઃ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—ત્યાં સુધીજ પડિતોને વિષે દીપક (દીવો) સ્ફુરણાયમાન થયા કરે છે (બલ્યા કરે છે) કે જ્યાં સુધી મૃગલાના સમાન ચંચલ નેત્રવાદી સ્ત્રીઓના મનોહર અને વક્ર [વાંકા] કટાક્ષના છેડાવડે ઠરી તાડના કરાતો નથી. અર્થાત જ્ઞાની નું જ્ઞાનપણું પણ ત્યાં સુધી રહે છે અને વિવેકપણું ત્યાંસુધીજ રહે છે કે જ્યાં સુધી સ્ત્રીઓના કટાક્ષપાતો પોતાના ઉપર આવી પડતા નથી; જ્યારે સ્ત્રીઓ કટાક્ષને છોડે છે તે વખતે અવસરે જ્ઞાની ધ્યાની માની સર્વે તેના કટાક્ષને વિષે સ્વાહા થઈ જાય છે અર્થાત્ હીનસત્ત્વ થઈને તેને વશવર્ત્તિ થાય છે.

આવી રીતે ચલાયમાન ચિત્તવાળો—થઈ કામબાણથી વિધાઈ જઈ વિષયને માટે વેશ્યાની પ્રાર્થના કરવા લાગ્યો ત્યારે વેશ્યાયે કહ્યું કે વેશ્યાઓતો કેવલ પૈસા-નેજ આધિન હોય છે અર્થાત્ અમારો સ્વભાવ એવો છે કે પૈસા આપે તેનેજ વશ થઈએ પણ ખીજને વશ થઈએ નહિ; આલું સાંભલી મુનિ બોલ્યો.

યત:

વ્યહાર્ષીન્મુનિરપ્યેવં, પ્રસીદમૃગલોચને;

અસ્માસુજવતિહવ્યં, કિંતૈલંવાલુકાસ્વિવ.

ભાવાર્થ—તે વારે સાધુએ કહ્યું કે હે મૃગલોચને (મૃગલાના સમાન નેત્રવાદી)! મહારા ઉપર પ્રસન્ન થા ? જેમ વેલુને વિષે તેલ તેમ અમારે વિષે [અમારા પાસે] પૈસા શું હોય છે ! અર્થાત્ વેલુમાં તેલ જેમ નથી તેમ મહારા પાસે પૈસા નથી માટે રાજી ખુશી થઈ મહારી ધારણા પૂર્ણ કર.

ત્યાર બાદ તેને બોધ કરવા માટે વેશ્યાયે કહ્યું કે તમારે જો મહારા સાથે સંબંધ કરવાની અભિલાષા હોય તો દ્રવ્ય લાવો ત્યારે સાધુએ કહ્યું કે તે દ્રવ્ય ક્યાં મળે છે! વેશ્યાયે કહ્યું કે નેપાળ દેશનો રાજા રત્ન કંબલ આપે છે તે લાવો; વેશ્યાના વચનથી ચોમાસાના ભર વરસાદમાં કર્દમ (કાદવ) તથા નીલકુલ વનસ્પતિ કાચની વિરાધના કરતો માર્ગને વિષે પાણી કાદવમાં સ્ખળના પામતો પડતો આખડતો દુઃખી થતો ચાલ્યો; કહ્યું છે કે

યત:

નમાતરંનપિતરં, નસ્વસારંનસોદરં;

ગુણૈઃ સંપદ્યતિતથા, વિષયાન્વિષયીયથા. ॥ ૨ ॥

માસર્યતોડપિધર્મ:

૧૨૭

ભાવાર્થ—વિષયી માણસ જે પ્રકારે વિષયોને દેખે છે તે પ્રકારે શુભોને દેખતો નથી અર્થાત્ જેવી રીતે વિષયોને વિષે જે શુભો માને છે તેવી રીતે શુભ યુક્ત માતા પિતા એન લાઘને દેખતો નથી કિંમહુના! માન અપમાન લક્ષ્મી પ્રાણને પણ જોઈ શકતો નથી.

હવે નેપાળ દેશને વિષે જઈ રાત્ર પાસેથી રત્ન કંબલ લઈ પાછો વલ્લે તેવામાં માર્ગને વિષે ચોરો મલ્યા તેમણે શકુનથી જાણ્યું કે લક્ષ આવે છે અર્થાત્ તે રત્ન કંબલનું મૂલ્ય લક્ષ હતું તે જાણવાથી મુનિના સમગ્ર અંગનો તપાસ કરવાથી રત્ન કંબલ જાણી લઈ લેવા માંડ્યા પણ વેશ્યા માટે લઈ જઈ આવે રીતે સત્ય કહેવાથી ચોરોએ તેને છોડી મૂક્યો; આવીને વેશ્યાને અર્પણ કરવાથી વેશ્યાએ પણ તત્કાળ સ્નાન કરી કાંબલ વડે અંગ લુછી ખાળમાં ફેંકી દીધું; મુનિએ કહ્યું હે! મુઘે હે ભોળી આતે શું કર્યું? મહા કષ્ટે આણેલ રત્ન કંબલને ફેંકી દીધું; ત્યારે વેશ્યા બોલીકે તમોએ શું કર્યું ને? શું કરવા તત્પર થયા છો! આ કાંબલનું લક્ષ મૂલ્ય છે પણ તમોએ તમારા અમૂલ્ય એવા પંચ મહા વ્રતને-મહા મહેનતે પ્રાપ્ત થયેલા તેને તમોએ ફેંકી દીધા છે; આવી રીતે કહેવાથી લજ્જા વશ થઈ શીઘ્ર બોધ પામી વેશ્યાને ખમાવી ગુરૂ પાસે જવા નીકલ્યો.

ત્યારે વેશ્યા પણ મુનિને ખમાવી બોલી કે મહારો અપરાધ ક્ષમા કરજો રાજાની આજ્ઞાના વશવર્તી પણથી તેમણે આપેલા પુરૂષને છોડી શિવાય બીજા પુરૂષોના મેં પરચ્યાણુ કર્યા છે (અર્થાત્ તે પુરૂષ શિવાય મહારે સદા શીયલ વ્રત પાળવું) આવો નિયમ મેં સ્થુલીભદ્ર મહારાજ પાસે અંગીકાર કર્યા છતાં પણ આપને ઓમાસામાં જીવ વિરાધના તથા કલેશ કરાવ્યો માટે ક્ષમા માગુ છું; આવી રીતે વેશ્યાએ બોધ કરેલો મુનિરાગને ત્યાગ કરી ગુરૂ પાસે જઈ સ્થુલીભદ્રની પ્રશંસા કરવા લાગ્યો.

યત :

સ્થુલભદ્રઃ સ્થુલજદ્રઃ સર્વકોડિવિદ્વસાવુષુ;

યુક્તં દુષ્કર દુષ્કર કારકો ગુરુણા જગે ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—સ્થુલીભદ્ર! સ્થુલીભદ્ર તેજ સમગ્ર સાધુને વિષે શિરોમણિ છે અને ગુરૂ મહારાજે દુષ્કર દુષ્કર કાર્ય કરવાવાલા થયા છો આવું જે તેમને કહ્યું તે બરાબર યુક્તજ છે.

વિવેચન—અહો અહો મહાત્મા સ્થુલીભદ્ર મહારાજનેજ ધન્ય છે કે જેના સાથે બાર વર્ષનો પૂર્ણ સંબંધ તથા ઠામ કળાને વિષે કુશળ એવી વેશ્યાના હાવ-

લાવથી પણ, જેને ધૃરોમમાત્ર શ્લોકને પામ્યો નહિ આવા મહાત્મા સ્થુલિભદ્રને કોટી કોટીવાર નમસ્કાર કરીએ તો પણ થોડુંજ છે. વળી જે વેશ્યાની ચિત્રશાલા કે જેને વિષે ચિત્રેલા ચિત્રને દેખી ગમે તેવા જિતેન્દ્રિયને પણ શ્લોક થયા વિના રહે નહિ તેવી ચિત્રશાલામાં વાસ કરી નિરંતર ષટ રસનો આહાર કરવો તેમાં પણ કામ વૃદ્ધિ કરનારી ચોમાસાની ઋતુ વેશ્યાનું દેવાંગના જેવું રૂપ તથા નાના પ્રકારના વસ્ત્રાલંકાર આભૂષણોને ધારણ કરી નાટારંભનું કરવું પૂર્વે ભોગવેલા ભોગોને પ્રગટ કરવા હાવ લાવ તથા કટાક્ષનું ફેંકવું આ સર્વ એકજ સાથે શરૂ હોવાથી પણ સ્થુલિભદ્ર મહારાજ જરાપર વિષયાધીન થયા નહિ. તેજ મહાત્માએ દુષ્કર દુષ્કર કાર્ય ખરેખર સત્યજ કરેલું છે. જે વેશ્યારૂપી અગ્નિના સ્થાનમાં પેઠા છતાં પણ બલ્યા નહિ; જે વેશ્યા રૂપી મશની કોટડીમાં પેઠા તો પણ કાંઈ પણ ચિન્હ [લાંછન] વાળા થયા નહિ; જે વેશ્યા રૂપી ભરસમુદ્રને વિષે પડ્યા તો પણ ડુબ્યા નહિ, આવાજ આવાજ સ્થુલિભદ્ર મહાત્માનેજ ધન્ય છે. જે ચોવિંશીમાં તીર્થંકરો થાય છે તેમના નામ એક બે ચોવિંશી સુધી રહે છે. પણ આ મહાત્માએ મહાદુષ્કર કાર્ય કરવાથી ચોરાશી ચોવિંશી સુધી તેમનું નામ જોશે એવા સ્થુલિભદ્ર મહારાજને હું વારંવાર નમસ્કાર કરું છું.

આવી રીતે સ્થુલિભદ્ર મહારાજની પ્રશંસા કરતો ઇર્ષ્યા છોડી દઈ લજ્જા વાળો થઈ પાપને આલોચી પડિઝમી ફરીથી શુદ્ધ મહારાજ પાસે વ્રતને અંગીકાર કરી દુષ્કર તપ તપવા લાગ્યો.

આવી રીતે ઇર્ષ્યાથી ઠરેલો ધર્મ પણ મહા કળને આપવા વાળો થાય છે તો હું મહાનુભાવો ! ઇર્ષ્યાને સર્વથા દેશવટો આપી ધર્મ ધ્યાન કરવાથીજ દહી નિર્વાણ સુખ (મુક્તિ) મળે તેમાં આશ્ચર્ય નથી માટે ઇર્ષ્યાને છોડી સ્વસ્વભાવમાં મગ્ન થઈ પરભાવમાં પ્રવેશ કરવો છોડી દઈ ધર્મ ધ્યાન કરવું તેજ મનુષ્ય જન્મનું સાર્થક છે; અલંબિસ્તરેણ.

इति इर्ष्यां उपर सिंहगुफास्थायि साधु द्रष्टांतः संपूर्णः

દાનવીર રત્નપાળ.

(ગતાંક ૫૪ ૧૦૭ થી શરૂ.)

તેણે પલંગમાંથી ઉઠી ચારે તરફ વનતું નિરીક્ષણ કરવા માંડ્યું તેવામાં એક મહાન્ પર્વત જોવામાં આવ્યો; હળવે હળવે તે પર્વત ઉપર રત્નમાળ ને વન-ચડ્યો અને ત્યાં કૌતુકથી વનની શોભા જોવા લાગ્યો, તેવામાં માં હેમાંગદ નામ એક વૃક્ષના મૂલમાં બાંધેલો સુંદર પુરૂષ તેની દ્રષ્ટિએ આવ્યો. ના વિદ્યાધરને રત્નપાળને જોતાંજ દયા આવી અને તત્કાળ તેણે તેના બંધ મેળાપ. કાપી નાંખ્યા પછી તે પુરૂષ નમન કરી સામે ઉભો રહ્યો; રત્નપાળે પુછ્યું તું કોણ છે? અને તને અહિં કોણે બાંધ્યો હતો? તે કહે.

તે પુરૂષ બોલ્યો. વૈતાલ્ય પર્વત ઉપર ગગનવદલ નામે નગર છે તેમાં ધરના જેવો બળવાન વદલ નામે એક વિદ્યાધર છે તેના હેમાંગદ વિદ્યાધરે હેમાંગદ નામે હું પુત્ર છું. હે મિત્ર, હું નંદીશ્વર દ્વીપમાં કહેલો પોતાનો રહેલા જિન ભગવંતને વદના કરવા માટે મારી પ્રિયા સાથે વૃત્તાંત. જતો હતો તેવામાં રાક્ષસી વિદ્યાના બલથી ઉન્મત્ત થયેલો કોઈ વિદ્યાધર મને આ ઠેકાણે મલ્યો તે મને આ વૃક્ષના મૂળ સાથે બાંધી મારી પ્રિયાને બલાત્કારે હમણાજ હરી ગયો છે; હે પ્રાણદાયક, હે જગદ્ વીર, મને મદદ કરો જેથી હું તે શત્રુને જીતી મારી પ્રાણેશ્વરીને પાછી મેળવું.”

આ પ્રમાણે વિદ્યાધર હેમાંગદ રત્નપાળને પ્રાર્થના કરતો હતો તેવામાં જાણે મૃત્યુએ આઠધોઈ હોય તેમ પેલો રાક્ષસ વિદ્યાધર ત્યાંજ આવી ચડ્યો; તેને જોતાંજ રત્નપાળ બોલ્યો “અરે પરસ્ત્રીલુપ્થ પાપી? આ વખતે તારા ધૃષ્ટ દેવને સંભારી લે. દુરાત્માએને શિક્ષા કરનાર આ રત્નપાળ તને મલ્યો છે” આ પ્રમાણે કહેતાંજ તે વિદ્યાધર સામે આવ્યો તેમની વચ્ચે ખર્જાખર્જી સુદ્ધ ચાંદ્યું; ચિર કાલે રત્નપાળે તેને હરાવ્યો એટલે તે ભયભામી જીવ લઇને નાશી ગયો. આ પ્રમાણે રત્નપાળે હેમાંગદનો અર્થ વાણીથી કહ્યા વિના કરી દીધો; સાધુ પુરૂષો પોતાની ઉપયોગિતા ક્ષણથીજ કહી બતાવે છે; હેમાંગદ પોતાની પત્નીને મેળવી ખુશી થયો અને તેણે રાજ રત્નપાળને કહ્યું કે, “કારણ વિના ઉપકાર કરનારા તમારું હું શું ધૃષ્ટ કરું? રત્નપાળે કહ્યું, મિત્ર, મારે કાંઈ પણ જોઈતું નથી તું તારી પ્રિયાને લઈ તારા નગરમાં જ અને ત્યાં ચિરકાળ સુખ ભોગવ્ય; ઉપકાર કરવાને યોગ્ય એવા

મનુષ્યનો ઉપકાર કરી જેઓ પાછા તેના ઉપકારની આશા રાખનારા છે, તેઓમાં જે મનુષ્યત્વ છે તે વિધાતાની વૃદ્ધાવસ્થાની વિક્રિયારૂપ છે અર્થાત્ તેનામાં મનુષ્યત્વ છેજ નહીં” રાજા રત્નપાળની આવી નિઃસ્પૃહતા જોઈ પ્રસન્ન થયેલા હેમાંગદે તેની ધૃષ્ટા નહીં છતાં બલાતકારે સર્વ વિષને નાશ કરતારૂં એક ઔષધિવલય રત્નપાળને આપ્યું; પછી હેમાંગદ રજા લઈ પ્રિયા સાથે પોતાના નગર તરફ ચાલ્યો ગયો.

રાજા રત્નપાળ પછી હળવે હળવે તે પર્વત ઉપરથી નીચે ઉતર્યો અને જ્યાં પોતાનું મૂલસ્થાન હતું ત્યાં આગ્યે તેવામાં દીન અને અનાથ એક વિદેશી શ્રા- કોઈ એક વિદેશી શ્રાવક પાર્ણકૃત્રીમાં અતિગ્લાન અવસ્થામાં વકની બરદાશ. પડેલો તેના જોવામાં આવ્યો; દયાદ્ર્ હૃદયવાળા રત્નપાળે વિવિધ જાતના ઔષધ અને પથ્થ ઉપાયોથી ત્રણ દીવસ સુધી તે અનાથ શ્રાવકની ધર્મ બુદ્ધિએ બરદાસ કરી તે વિદેશી શ્રાવકનું આયુષ્ય નહતું; તેથી છેવટે રાજાએ તેના અંત્ય સમયનું સર્વ પુણ્ય કામ બજાવ્યું; સમાધિથી મૃત્યુ પામી તે વિદેશી શ્રાવક સ્વર્ગમાં એક મહાન દેવતા થયો.

પ્રાતાઃકાળે રત્નપાળે ત્યાંથી ચાલી નગરમાં પ્રવેશ કર્યો તેજ વખતે રાજમાર્ગમાં જતાં એક જાહેર પટહોદ્દોષણ આ પ્રમાણે તેના રત્નપાળને રત્ન- સાંભળવામાં આવી “હે મંત્ર અને તંત્રાદિ જાણનારા પુરૂષો? વતી રાજા કન્યા- આ નગરીના રાજા બળવાહનની પુત્રી રત્નવતીને રાત્રે દુષ્ટ નો લાલ. સર્પે ડોહી છે, વિવિધ જાતના ઉપાયો કરવામાં આવ્યા છતાં તેણીને કંઈ પણ ફાયદો થયો નથી તે હાલ નિશ્ચિત્ત થઈ મરણાવસ્થામાં આવી પહોં છે; જે કોઈ મંત્ર, તંત્ર અને ઔષધીના બળથી તેણીને જીવાડશે તેને રાજા બળવાહન પોતાનું અર્ધ રાજ્ય અને તે કન્યા આપશે” આ જાહેર ઘોષણા સાંભળી અપાર ક્રૂણાવાળા રાજા રત્નપાળે નિઃસ્પૃહ છતાં પણ તે ઘોષણાના પટહોદ્દો રસ્પર્શ કર્યો. તત્કાળ તેને રાજા બળવાહનની સલામાં લઈ જવામાં આવ્યો. અનુપમ આકૃતિવાળા રત્નપાળને જોતાંજ રાજા બળવાહનના હૃદયમાં આવ્યું કે આવી સુંદર આકૃતિમાં કોઈ શુદ્ધ સામર્થ્ય ઘટે છે” પછી રાજાએ આદર આપી પોતાની પુત્રી રત્નવતીને બતાવી. સ્ત્રીઓમાં અને રાજ દરબારમાં આડંબરો પૂન્યછે એવું ધારી રત્નપાળે પ્રથમ વિવિધ જાતનો આડંબર કર્યો; પછી પેલી હેમાંગદે આપેલી ચમત્કારી ઔષધીના રસથી રાજકન્યાનું વિષ દૂર કરી દીધું; તત્કાળ રાજા કન્યા સજીવન થઈ; આથી રાજા બળવાહન ઘણોજ હર્ષિત થઈ ગયો. હું આ પુરૂષનું કુળ વગેરે જાણતો નથી એવું વિચારતાં હૃદયમાં જરા ખેદ થયો પણ વચનથી બંધાએલા રાજા બળવાહને રત્નપાળને પોતાનું અર્ધ રાજ્ય અને પુત્રી રત્નવતી આપી.

અપૂર્ણ.

અહાર પાપસ્થાનક ચાલુ.

૧૩૧

અહાર પાપસ્થાનક ચાલુ.

[અનુસંધાન ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૦૧ થી]

“ ત્રીજું અદત્તાદાન

પાપસ્થાનક. ”

[બહુલા વેગે આવોરે દયા દિલ લાવોરે.....એ રાગ.]

ત્રીજું પાપનું સ્થાનરે, તને અદત્તાદાનરે, પરધન પથર માનીયે હો જી.
એ વ્યસને જગ ચોર નિઝુર ગણાયો.....ત્રીજું (એ ટેક.)
સાખી.

ખુણે ખાંચરે આંગણે વાટ ઘાટ બળર,
પડી વસ્તુ કદિ પારકી થઈ નહિ તલભાર.
શકદાર થતા બહુ હાનિરેં પરધન ૧
સાખી.

આંભવ પરભવ દુઃખ ઘણા રૌદ્ર ધ્યાન બહુ થાય;
વિત્ત અન્યાય ટકે નહિ દાળિદ્ર રે દિલમાંય.
પાપ અમાપ લ્યો માનીરેં પરધન ૨
સાખી.

નિમ્બ જલમાં નાખ્યો થકો તળે જાય અયઃ ગોલ;
ચોર કઠોર કરમ કરી પામે નરક નીટોલ.
નિઃસંદેહ તને નાદાનીરેં પરધન ૩
સાખી.

મુગ્ધ લોક ઠગવા ભણી, કરે અતિ ચતુરાઈ;
કુડે કાટલે આપતા કરિ ભેળ સેળ હરખાઈ.
હાંશલમાં તરતી વાનીરેં પરધન ૪
સાખી.

નાહ્યું પડ્યું વળી વિસર્યું થાપણુ રાખ્યું જેહ;
લુણી ધરો તાણી જતાં આખર આપે છેહ.
છાની ગાંઠ તને સહુ પ્રાણીરેં પરધન ૫
સાખી.

હકક છિનવો નહિ કોયના રંક હોય કે રાય;
લાંચ ખુશામતમાં પડી કરો નહિ અન્યાય.
તને દાણ ચોરી સહુ પ્રાણીરેં પરધન ૬

૧૩૨

આત્માનન્દ પ્રકારા.

સાખી.

ચોરી વ્યસન તજ દેવતા ચોર રોહણીયો થાય;
 વત ગ્રહી સુર સુખ લોગવે પુરવ પુન્ય પસાય.
 કરો ન્યાયથી દ્રવ્ય કમાણીરેં પરધનં ૭

સાખી.

પરધન હરતા પારકા પ્રાણ અતિ દુઃભાય;
 હિંસક લેનારાં હરે અનુભવથી અંકાય.
 રહી જશે “દુર્લભ” કહાણીરેં પરધનં ૮

લેખક,

દુર્લભજી વિં ગુલાબચંદ મહેતા.

વળા.

“સૃષ્ટિનાં જીવંત દર્શનો.”

પ્રાણી માત્રના વિકાસક્રમને અનુકૂળ તેમજ પ્રતિકૂળ, રૂપાંતર અને વિરૂપાંતર ભાવને પ્રાપ્ત થતા, સહજ અને કૃત્રિમ સ્વરૂપનેા આવિર્ભાવ કરતા, અને વસ્તુની મૂળ સ્થિતિને જાણવાની પ્રેરણા કરતા ! જગતના સર્વ પદાર્થો ખાસ કરીને મનુષ્ય પ્રાણી-ઓને વિશેષ પ્રકારે ઉદ્દેશોધન કરી રહ્યા છે. જો કે મનુષ્યથી નિમ્ન કોટિવાળા તિર્યચ પંચેન્દ્રિય પ્રાણીને સૃષ્ટિના પ્રત્યેક પદાર્થ તેમના ક્ષયોપશમ પ્રમાણે જાગૃતિ હરે છે પરંતુ માનસિક બળને વિશેષ પ્રકારે સ્થૂળ સ્વરૂપમાં મૂકનારા મનુષ્ય વર્ગને તે અનેક ગણી જાગૃતિ અર્પે છે અને તે જાગૃતિ વડે ઉદ્યમદ્વારા પ્રગતિ કરનારા અનેક મનુષ્યો સ્વકર્તવ્ય સાધી ગયા છે અને હજી પણ તદનુકૂળ માર્ગને અનુસરનારાઓ સાથે છે અને સાધશે એ કારણ કાર્યની વિચાર પરંપરા વિચારતાં સુઘટિત છે; પરંતુ વિચારણાની માર્ગ પ્રતીક્ષા કરતાં સારભૂત તત્વ એ નીકળે છે કે મનુષ્ય પ્રાણીએ તે દર્શ્યોથી પ્રબુદ્ધ થવું કે તે તરફ બેઠરકારી રાખી તેને પ્રતિકૂળ દ્રષ્ટિએ અવલોકવાં એ તેણે ઉભય કર્તવ્યોનું જ્ઞાન તુલા વડે તોલન કરવું. મનુષ્યની દરેક દ્રશ્યને પ્રતિકૂળપણે ગ્રહણ કરવાની દ્રષ્ટિ, એ જડ દર્શ્યને જડરૂપે પ્રતીત કરવાની છે જ્યારે તે પદાર્થોને અંગે તેમજ તેના નિમિત્ત કારણથી મનુષ્યોનું ઉદ્દેશોધન થવું-સ્વાત્મ જાગૃતિ થવી એ- એકસો રૂપીઆની નોટના કાગળના ઠક્કાના સો રૂપીઆ રોકડા પ્રતીત કરીએ છીએ તેમ જડ દર્શ્યને જીવંત તરીકે પ્રતીત કરવાની છે; આ એક અપૂર્વ કળા છે અને તે કળા પરત્વે આજે આપણે સંક્ષિપ્તમાં વિચાર કરવાનો હોઈ શાસીય દ્રષ્ટિએ ધૃષ્ટિ ગણવામાં આપણે જરા પણ ભુલતા નથી.

સુષ્ટિનાં જીવન-દર્શનો.

૧૩૩

એક નિગોદના જીવ કરતાં બાહર એકેન્દ્રિયનો ક્ષયોપશમ-આત્મપ્રકાશ વિશેષ પ્રમાણમાં થયો હોય છે કેમકે ઉચ્ચતર સ્થિતિ પ્રાપ્ત થવી એ આત્મપ્રકાશની વૃદ્ધિના નિમિત્તભૂત છે. પ્રકાશની ઉત્ક્રાંતિ વડે આત્મા ઉચ્ચતર સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરતો જાય છે. ક્રમશઃ એ ઇન્દ્રિયનો ક્ષયોપશમ, ત્રણ ઇન્દ્રિયનો ક્ષયોપશમ તેમજ ચાર ઇન્દ્રિયજન્ય ક્ષયોપશમ એ આત્મપ્રકાશની ઉચ્ચતર સ્થિતિઓ છે તે કરતાં અધિક ઉચ્ચતર સ્થિતિવાળા મનોભણયુક્ત પંચેન્દ્રિય તિર્યચો જેવાકે સર્પ, અશ્વ, હાથી, શ્વાન વિગેરેની છે આ પ્રાણીઓ પોતાની નજીકમાં રહેતા અને પ્રાપ્ત થતા દ્રશ્યોના નિમિત્ત કારણ વડે રાગદ્વેષની શૃંખલામાં વીંટાતા જાય છે અને ઘણે ભાગે તે દ્રશ્યો તેમને સાનુકૂળ પ્રવૃત્તિ માર્ગમાં જોડી શકતા નથી એ વિશેષે કરીને પાપ કર્મ વડે ઉમ્મજ થયેલી તેમની ગતિને આભારી છે; છતાં પણ અશ્વ, શ્વાન વિગેરે પોતાના સ્વામીને માટે સંપૂર્ણ રીતે જીવજતાં સુધી પ્રાણની આહુતિ આપનારા હોય છે એ તેમની સાનુકૂળ પ્રવૃત્તિ જોઈ મનુષ્યે વિચારવાનું છે; અને પોતાનો ભૂલ થતી હોય તો દ્રષ્ટાંત દ્વારા જાગૃત થવાનું છે.

મનુષ્ય પ્રાણીને માટે જડ દ્રશ્યો રાગ અને દ્વેષની સ્થિતિની પરંપરા ઉત્પન્ન કરતા રહે એ કોઈપણ રીતે યોગ્ય નથી, છતાં મનુષ્યોના મોટા ભાગ ખાસ કરીને નજીકમાં આવતા દ્રશ્યો ઉપરથી ઉલટા પરિણામવાળી સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરે છે. આને માટે કહેવાય છે કે:—

પત્થરોળાહલ કીચો પત્થરં રુવકુમિહઈ.

‘શ્વાનને પથ્થર માર્યો હોય ત્યારે તે પથ્થરને કરડવાને ઇચ્છે છે’ આ સ્થિતિ પાસેના દ્રશ્યો વડે હર્ષ શોકમાં ઝળકેાળાતા મનુષ્ય વર્ગની છે. વાસ્તવિક રીતે નજીકના દ્રશ્યો ઉપરથી હર્ષ શોક જેવું કશું હોતું નથી; માત્ર તે દ્રશ્યો આત્મોદ્બોધન કરનાર નીવડે અને તેમાંજ પ્રયાસ કરવામાં આવે તોજ સફળતા છે.

એક મનુષ્ય તદ્દન નિર્ધન છે તેવામાં એકાએક પૂર્વ પુણ્યના પ્રકર્ષથી ધંધામાં તે સાડું કમાયો અને થોડા વખતમાં તે શ્રીમંતની કેટિમાં આવતાં—તેવા સંજોગો પ્રાપ્ત થતાં તેને ‘ધનમદ’ થાય છે અને તુરંતજ તેને પદાર્થ સંયોગના નિમિત્તથી એક પ્રકારનો મદ ગર્ભિત હર્ષ થાય છે; તેવીજ રીતે એક શ્રીમંત ક્ષણવારમાં નિર્ધન બની જાય છે ત્યારે તે દ્રશ્ય શોક કરાવે છે. આ ઉપર જે જે દ્રશ્યો પોતાના સંબંધમાં આવે તે ઉપર સંસાર વૃદ્ધિના નિમિત્તભૂત હર્ષ કે શોક થાય એ પૂર્વોક્ત શ્વાન તુલ્ય સ્થિતિ છે; પરંતુ આત્મવિકાસને અનુકૂળ હર્ષ થાય તો તેમાં તે દ્રશ્યોએ યથાર્થ કાર્ય-ફળ ઉત્પન્ન કર્યું છે એમ કહેવું જરા પણ અવાસ્તવિક નથી.

વસ્તુ સ્થિતિ આ પ્રકારે હોવાથી સ્ત્રીને દેખી ભોગલાલસામાં, મિત્રને દેખી સ્વાર્થસાધનામાં, ઘન દેખી તેને પોતાનું કરી લેવાની ઇચ્છામાં, શત્રુને દેખી તેના પ્રાણ દૂરણ કરવાની તૈયારી કરવામાં-આ અને આવા અનેક દૃશ્યોના પ્રસંગોમાં મનુષ્ય તે તે દૃશ્યોના નિમિત્તથી સ્વપ્રવૃત્તિને પ્રતિકૂળ માર્ગમાં ચોળે છે; આવી કોટિમાં મનુષ્યોનો મોટો ભાગ છે અને તેઓ દૃશ્યોને માત્ર જડ રૂપે પ્રતીત કરે છે અને તેમાંથી કાંઈ પણ નવીનતા-આત્મપ્રકાશ અધિકપણે પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી. ઉલટું પ્રાપ્ત થયેલી સ્થિતિનો પણ અપકર્ષ કરે છે; આમ હોઈને દૃશ્યોને જીવંત રૂપે પ્રતીત કરવાની કળાથી તેઓ બેનસીબ હોવાથી ઇષ્ટ સન્માર્ગથી દૂરના દૂર રહે છે.

એક રમ્ય ઉપવન જોઈને ત્યાં સંસર્ગ વડે એક મનુષ્ય આનંદિત થાય છે, પર્વતની ઉંડી ખીણ જોઈને કુદરતની ગહનતા નિહાળે છે, સરોવરનું શાંત અને નિર્મળ જળ જોઈ હૃદયજન્ય થાકને ઉતારે છે, પક્ષિઓનું હૃદયન જોઈ નિર્સર્ગની ચમત્કૃતિના વિચારમાં પડે છે, ઘડીઆળ, વરાળચંત્ર, આમોદ્દેશન, વિદ્યુત વિગેરેનું સામર્થ્ય જોઈ આશ્ચર્ય ચકિત બને છે; આ અને તેવાજ બીજા દૃશ્યોથી પ્રાણી જો કે પ્રતિકૂળ પ્રવાહમાં તણાતો નથી પરંતુ માત્ર અસુક વખત સુધીની ક્ષણિક શાંતિ અનુભવે છે; જે ચિરસ્થાયી ન હોવાથી તે અને તેવાજ પ્રકારના દૃશ્યોથી થતા આત્માનુભવની કળા પ્રાપ્ત કરવાની અનિવાર્ય આવશ્યકતા છે જે ચિરકાળ સુધી શાંતિ સમર્પે છે અને શાશ્વતપણે આત્મપ્રકાશનું અદ્ભૂત દર્શન કરાવે છે. જગતના સર્વ દૃશ્યો જે જે આત્માઓને સંસાર વૃદ્ધિના કારણભૂત બન્યાં સુધી બને તે સર્વ દૃશ્યો જડ રૂપે પ્રતીત થયા ગણાય છે; જ્યારે તેના તેજ દૃશ્યો આત્મોદ્દ્યોધન કરાવે તો જીવંતરૂપે પ્રતીત થયા ગણાય છે. વસ્તુ સ્વરૂપને યથાર્થ સમજવાને ઇચ્છનાર રમ્ય ઉપવનમાં વૃક્ષ ઉપરથી ખરી પડતા કુલો ઉપરથી જીવનની ક્ષણિકતા વિચારે, સરોવરના જળની અચળતા ઉપરથી પોતાના આયુષ્યની અચળતાનું અનુમાન કરે, વિદ્યુત વિગેરેની શકિતઓ કરતાં આત્મશક્તિ અનેકગણા સામર્થ્યવળી છે તેવું પ્રતીત કરે; એવી રીતે પ્રત્યેક દૃશ્ય ઉપરથી જીવનની મહત્વતાની કોટિ ઉપર આડઠ થાય અને પ્રત્યેક દૃશ્યના સ્વરૂપને આત્માના લાલાલાલ સાથે ઘટના કરે. આવા પ્રકારની અપૂર્વ કળા મનુષ્ય પ્રાણીએ પ્રાપ્ત કરવી એ કાંઈ નાની સૂની વાત નથી પરંતુ દીર્ઘ વિચારણા, દીર્ઘકાલીન સંસ્કારો અને શાસ્ત્રીય રીતે મનનું દીર્ઘ મર્યાદામાં ખેડાણ પછીજ પ્રાપ્ત થાય છે. જેઓએ આ દિશામાં જઈ આ કળા પ્રાપ્ત કરી લીધેલી છે, તેઓએ દૃશ્યોને જીવંત બનાવેલા છે; એમ કહેવું જરા પણ અતિશયોક્તિ ભરેલું નથીજ.

એક અત્યંત દુર્ગંધથી પરિપૂર્ણ સ્થાનમાં એક મનુષ્ય જઈ ચડ્યો પછીથી તે દૃશ્ય જોઈ વિચારે કે આ ધારણ કરેલું શરીર તેવાજ દુર્ગંધથી ભરેલું છે તો ‘અ-

સુષ્ટિનાં જીવન્ત દર્શ્યો.

૧૩૫

શુચિ ભાવના 'ને પુષ્ટિકર આ સ્થાન નિમિત્તભૂત થયું' છે તેવી ભાવનાવાળા, તેમજ ઘરમાં સ્વજનનું મૃત્યુ થતાં આત્માને કર્મ પ્રકૃતિ સાથે સંબંધ હોય ત્યાં સુધી પ્રત્યેક પ્રાણીને મૃત્યુ છેજ એવું ભાન લાવી આત્માને તે સંજોગને શોકમય આધીન નહીં થતા દેવાવાળા તે તે દર્શ્યોને જીવન્ત બનાવવાની કળાવાનું કહેવાય છે અને તેઓજ આ ક્ષણિક ઉપભોગવાળા સંસારમાં સ્વકર્તવ્ય પૂર્ણપણે સાધી જાય છે.

અનુભવીઓના કહેવા પ્રમાણે દરેક મનુષ્યે શુભ દર્શ્યો તરફ જોતાં શીખવું જોઈએ-અભ્યાસ પાડવો જોઈએ. કેમકે અનાદિ કાળથી આ પ્રાણીને અશુભ દર્શ્યો તરફ જોવાની ટેવ પડી ગઈ છે, અગર અશુભ દર્શ્યોના સંસ્કારથી શુભ દર્શ્યોમાં પ્રતિકૂળપણાનું આચરણ કરે છે; આથી શુભ દર્શ્યોનો સંસર્ગ એ અનાદિ ટેવવાળી નિવિડ શૃંખલાને ક્રમશઃ તોડે છે અને પછીથી માનસિક બળ વિસ્તીર્ણ અને ઉદાર થવાથી શુભાશુભ દર્શ્ય ગમે તે પોતાની સમીપ દેખાય તો પણ સ્વમાર્ગથી તે પ્રાણી ચ્યુત થતો નથી; આ સ્થિતિ તે અશુભ કે શુભ દર્શ્યોને જીવન્ત કરવાની અમોઘ કળા છે.

સદ્ગુણોનો ઉપદેશ એપણ વચન પરમાણુઓનું દર્શ્ય છે જેવડે આત્મોદ્ધોધન સત્ત્વર થઈ શકે છે. જિન પ્રતિમા પણ એક દર્શ્ય છે, જેના આલંબનથી સંસ્કારી મનુષ્યો તે પ્રતિમામાં સાક્ષાત્ જિનેશ્વરને જુએ છે અને તે દ્વારા પોતાના આત્માને આલંબનના સતત સંસ્કારો પછી અલેદ અવસ્થામાં મૂકે છે. અનેક પ્રાકૃત મનુષ્યોને તે જડ પાષાણની પ્રતિમા રૂપે દૃષ્ટિગોચર થાય છે; પરંતુ સંસ્કારી જનોને તે દર્શ્યની જીવન્તતા પુરવાર થાય છે કેમકે તે વસ્તુદ્વારા તેના આત્મા શુદ્ધ કોટિમાં દાખલ થતો હોય છે અને પૌદ્ગલિક-જડ સંસ્કારોનો ભોગ થઈ પડેલા આત્માને ચૈતન્યના શુદ્ધ સંસ્કારો પ્રકટ કરાવી આપે છે; શાસ્ત્ર પછી તે લખાયલું કે છપાયલું ગમે તે પ્રકારનું હોય તે પણ એક દર્શ્ય છે. તે પ્રાણીઓને ઉત્તમ માર્ગમાં ચાલવાની સૂચના કરે છે. તેજ શાસ્ત્ર પ્રતિકૂળ દૃષ્ટિએ જોતારને અથો માર્ગમાં ગમન કરાવે છે. મહાપુરૂષના શુભગાનને અનુકૂળ સંગીત અથવા વિષયવાસનાને ઉત્તેજક સંગીત ઉભય પ્રકારે મનુષ્યોના હૃદયને હચમચાવે છે. સંગીતનું પ્રથમ દર્શ્ય આત્માને મહાપુરૂષની કોટિમાં મૂકે છે જ્યારે અન્ય દર્શ્ય તેને હલકી કોટિમાં ઉતારી પાડે છે. આ ઉપરથી શુભ અને અશુભ સ્થિતિઓમાં ઓતપ્રોત કરવા એ દર્શ્યોનું સામર્થ્ય છે. સંક્ષિપ્તમાં જો તે દર્શ્યો પ્રાણીઓને આત્માની જગૃતિ કરાવી આપે તો તે વાસ્તવિક રીતે જીવન્ત દર્શ્યો છે, અન્યથા તે જડ હતા અને છે.

પ્રત્યેક દર્શ્ય મનુષ્યને શુભદૃષ્ટિ અને દોષદૃષ્ટિ ઉદ્ભવવાવે છે, એ આ ઉપરથી સ્વતઃસિદ્ધ થાય છે; સનતકુમાર ચક્રવર્તીને પોતાનું જે સુંદર રૂપ અહંકર કરાવનાર બન્યું હતું તે દર્શ્ય કાળક્રમે વિરૂપાંતર ભાવને પામતાં તેમને પોતાનેજ ક્ષણવિનાશી તરીકે ભાસ્યું હતું; આ દર્શ્ય અને તેથી થતાં પરિણામોના દર્શ્યોનો પ્રભાવ છે

એટલેકે પાછળથી તેમના વસ્તુ સ્વરૂપને ઓળખવાની કળા પ્રાપ્ત થઈ હતી અને દૃશ્યને શુભયોગમાં પરિણામ પમાડવાની તે કળા વૃદ્ધિ પામી હતી. મહાપુરૂષોના જીવનચરિત્રો અને ઇતિહાસ એ માનવ જીવન ઉપર પ્રબળ અસર કરનાર દૃશ્ય છે. ઇતિહાસ વડે આપણે આત્મપ્રબોધન કરી સત્પુરૂષોની સ્તુતિ કરવા તત્પર બનીએ છીએ. આપણે સંસ્થાઓ સ્થાપી તે દ્વારા જનહિતના કાર્યો હાથ ધરવા તત્પર બનીએ છીએ અને મહાપુરૂષોના 'જીવનનું' અનુકરણ કરવા પ્રગતિમાન થઈએ છીએ; આ સર્વ તે દૃશ્યને અને તેથી પ્રાપ્ત થયેલી વેગવતી કળાને આધીન છે.

પૂર્વોક્ત સર્વ પરિસ્થિતિઓ કલ્પના શક્તિને કેળવવાની કળાના પરિણામ રૂપ છે એ નિર્વાવાદ સત્ય છે. કારણકે જ્યારે કલ્પના શક્તિ કેળવાય છે, અને તે શુભ માર્ગલાણી સંચરતી હોય છે, ત્યારે અપૂર્વતા પ્રકટે છે, અને અપૂર્વતા પ્રકટવાળી આપણી ઇચ્છામાં આવે તે સમયે આપણા પરિવેષનો (Environments) અને આપણી અમાનુષી વલણોને કબજે કરવાને આપણે સમર્થ થઈએ છીએ. સામાન્ય પંકિતના મનુષ્ય મરીને ઈશી પંકિતના મનુષ્ય થવાની અને જીવનના, સામર્થ્યના અને સિદ્ધિના નવા અને અધિક વિશાળ ક્ષેત્રમાં પ્રવેશવાની ઇચ્છા પ્રાપ્ત કરી, શક્તિ અને અનુકૂળતા પ્રમાણે પ્રત્યેક દૃશ્યમાં આત્માને લાભકારી જીવન્તપણું પ્રતીત કરવા ઉત્સુક રહેવું જોઈએ. શ્રીમદ્ હેમચંદ્રાચાર્ય વહે છે કે:—

येन येन ह्युपायेन युज्यते यंत्रव्यूहकः ।

तेन तन्मयतां याति विस्वरूपोमणिर्यथा ॥૧॥

‘જે જે ક્રિયામાં ચાલક ઉપાયને જોડે છે, તે તે ક્રિયા તેવાજ રૂપની બને છે; જેમ સ્ફટિક રત્ન પાસે જમે તે રંગને! પદાર્થ રાખવાથી તે તેવાજ રંગથી રંગિત દેખાય છે,’ પરંતુ આ સ્ફટિક મણિનો સ્વભાવ ચાલકે તજી સ્વરૂપનો આવિર્ભાવ જગત્ તરફ વિસ્તારવાની જરૂર છે, અને તોજ યંત્રવ્યૂહકની ખૂણી છે. શ્રી ભરત ચક્રવર્તી આરિસાહુવનમાં, ટરકંડુજી વૃષભની જરાકુલ કાચા જોવાના નિમિત્તથી અને નમિરાજ સ્ત્રીઓના કંકણના ધ્વનિદ્વારા પ્રતિબોધને પામ્યા છે તે સુપ્રસિદ્ધ છે; તેઓએ અનુક્રમે આરિસાહુવનમાં, વૃષભમાં અને કંકણમાં બુદ્ધ સ્વરૂપ અવલોકાયું છે અને તે ઉપરથી આત્માને જાગૃત કરી સ્વકર્તવ્ય સન્મુખ થયા છે તેજ બતાવી આપે છે કે તેમનામાં દૃશ્યોને જીવંત કરવાની અપૂર્વ કળા હતી. અંતરાત્મપણું પ્રાપ્ત કર્યા શિવાય આ સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી શકાતી નથી. સર્વ દૃશ્યોને સાક્ષીરૂપે અનુભવતો પ્રાણી આવા પ્રકારની સ્થિતિ (Stage) માંથી ‘અસારાત્સારમુચ્ચરેત્’ એ સૂત્રાનુસાર શુભાશુભ દૃશ્યોને જીવન્ત-આત્મશુણે ઉપદારક બનાવે છે; બહિરાત્મભાવ યુક્ત પ્રાણીઓ પોતાની આસપાસના દૃશ્યોથી ઉત્પન્ન થતા સંજોગોને આધીન થાય છે.

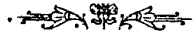
વિવિધ સદુપદેશ.

૧૩૭

જ્યારે અંતરાત્માઓ તે સંજોગોને પોતાને સ્વાધીન કરે છે જેથી સૃષ્ટિના પ્રત્યેક દરથોને જીવન્ત કરવાની કળા પ્રાપ્ત કરવાની ચોક્કસ જરૂરીઆત છે અને સત્યાસ્ર અનેક હિતપ્રદ દૃષ્ટાંતો દ્વારા ડિડિમ વગાડીને તેમજ ઉપલક્ષ્ય છે.

શા. ક્તેયંદ ઝવેરભાઈ.

ભાવનગર.

વિવિધ સદુપદેશ.

(સં—દલસુખભાઈ ગિરધરલાલ શાહ, માણેકપુરવાળા.)

—અનુસંધાન અંક ૪ થાના ૧૧૪ પૃષ્ઠથી—

૨૬ ધર્મ રહિત પ્રાણી જીવતો હોય તોપણ તેને મરેલા જેવો માનવો, માટે સમજી પુરૂષોએ પરલવમાં રહાય થવા સાડ હંમેશાં ધર્મની સંચય અવશ્ય કરવો જોઈએ.

૨૭ અર્થ કામ પણ ધર્મ વડેજ સાધવા જોઈએ; ધર્મજ વિજય આપનારો છે, ત્રણે લોકમાં ધર્મજ મુખ્ય છે.

૨૮ સત્ય એ નીતિ વર્તન, પ્રમાણિકપણું અને સ્વાતંત્ર્યનો સારભૂત છે. દુનિયાના દરેક મનુષ્યને સત્યની અવશ્ય જરૂર છે. માટે સત્ય બોલવાને કષ્ટ સહન કરવું પડે તો ઉત્સાહથી સહન કરજે, પણ અસત્ય બોલવાને લલચાર્ધશ નહિં.

૨૯ સો દુર્જનની સોબત કરતાં એક સજ્જનની સોબત વધારે હિતકારી છે. સફળથી ટ'ટો કરવો સારો પરંતુ મૂર્ખથી મિત્રાચારી કરવી સારી નથી.

૩૦ દીર્ઘ દૃષ્ટિ વાપરી આરંભ કરેલા સર્વ કાર્યોનું સંતોષકારક પરિણામ આવે છે.

૩૧ એકલા દૈવથી તેમજ એકલા પુરૂષાર્થથી મનુષ્યોનાં કાર્યો સિદ્ધ થતાં નથી, પરંતુ તે બન્નેના સંયોગથીજ સિદ્ધ થાય છે.

૩૨ શુભ આચરણો સેવીને થોડું જીવવું એ શ્રેષ્ઠ છે; પરંતુ ધર્મ વિરૂદ્ધ આચરણો સેવીને હજારો વર્ષ જીવવું એ અત્યંત દુઃખકારક છે.

૩૩ જે મનુષ્ય જાણતાં અગર અજાણતાં કોઈ પણ પ્રાણીને દુઃખી કરતો નથી તેમજ સમસ્ત જીવોનું ભડું કરવાની ધૃત્તિ હંમેશાં રાખે છે તેજ મનુષ્ય આ લોક અને પરલોકમાં ઉત્તમ સુખ મેળવવાને લાગ્યશાળી થાય છે.

૩૪ આપણે બીજાઓનું ભડું કરવાની શુભાકાંક્ષા રાખીશું તો આપણું ભડું થવામાં વાર લાગવાની નથી.

૧૩૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૩૫ જેનાથી અભિમાન પ્રાપ્ત થાય તેવું ધન મેળવવાને ઇચ્છા રાખતા નહિ. પણ જેનાથી ન્યાયસંપન્ન થવાય, સુખેથી સ્વપર કાર્ય ભોગવી શકાય તેમજ દાનાદિક ધર્મોમાં સંતોષથી આપી શકાય તેવું ધન મેળવવાને ઇચ્છા રાખજો.

૩૬ હે મનુષ્ય ! તું અત્યારે તારી યુવાન અવસ્થામાં છતી સામગ્રી પ્રાપ્ત થયે છે તે પણ ઉત્તમોત્તમ ચિંતામણિ રત્ન સદૃશ જૈન ધર્મનું સેવન કરતો નથી, તો પછી વૃદ્ધાવસ્થામાં તો ક્યાંથીજ કરી શકીશ ?

૩૭ ઉત્તમ કુળમાં જન્મ થવા છતાં સદ્ગુણો પ્રાપ્ત ન થાય તે સ્તુતિકારક નહિ પરંતુ નિંદાજનક છે.

૩૮ અન્ય માણસોને ઉપદેશ દેનારા ઘણા મળી આવે છે; પરંતુ તે ઉપદેશ પ્રમાણે પોતે વર્તનારા કોઈકજ નજીક આવે છે.

૩૯ ધન ઓછું થઈ જવાથી મનુષ્ય ક્ષીણ થયેલો ન સમજવો પરંતુ સદાચારથી ભ્રષ્ટ થયેલોજ મનુષ્ય ક્ષીણ થયેલો સમજવો.

વચનામૃત.—સમતા એટલે કે મન ખામણે રાખવું અને ઉછળી જવું નહિ, એ સુખના વખતનો સદ્ગુણ છે. અને હિમ્મત અને ધૈર્ય રાખવાં એ દુઃખના વખતનો સદ્ગુણ છે; સુખ સાથે પણ ઘણું ભય અને કડવાશ જોડાયેલાં નથી એમ નથી; દુઃખ પણ કાંઈ દિવાસો અને આશા વગરનું હોતું નથી. આપણે ભરત અને ચિત્ર કામમાં જોઈએ છીએ કે ખુલ્લતા રંગની ભોંય ઉપર ઘેરા ચિત્ર કરતાં, ઘેરા રંગની ભોંય ઉપર ખુલ્લતા રંગનું ચિત્ર ઠીક દેખાય છે; જેવું નેત્રને રંગનું તેવુંજ હૃદયને સુખ દુઃખનું સમજી લેવું. ખરેખર સદ્ગુણ એ ઉંચા સુગંધી દ્રવ્ય (ધૂપ-અગુર) જેવું છે, જેમ બળે અને કચરાય તેમ તેની સુગંધી વિશેષ. સુખ દુર્ગુણને ઠીક બહાર પાડે છે; દુઃખ સદ્ગુણને ઠીક બહાર પાડે છે.

લૉર્ડ બેકન.

વર્તમાન સમાચાર અને સમાલોચના.

૧૩૯

વર્તમાન સમાચાર અને સમાલોચના.

પેથાપુરમાં પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ ઉપર મુનિરાજ શ્રી હંસવિજયજી

મહારાજનું આગમન.

ઉક્ત મામમાં પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ હોવાથી ત્યાંના સદ્ગૃહસ્થો એ ત્રણ વખત મુનિરાજ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજને વિનંતિ કરવા પાલનપુર આવેલા; જેથી કારતક વદી ૨ ના રોજ વિહાર કરી વગ્દા મુકામે પધાર્યા હતા. જે વખતે શુભારે ૧૫૦૦૭ પંદરશેં આચક શ્રાવિકાએ તેમના દર્શનનો લાભ લીધો હતો. પ્રથમ મુકામે સાધર્મીવાત્સલ્ય સહિત પૂજા ભણાવવામાં આવી હતી ત્યાંથી અનેક ચૈત્યો જુહારતા માગશર શુદી ૫ ના દિવસે પેથાપુર પહોંચ્યા હતા. તે દિવસે ધણાંજ ઠાકમાઠ સાથે ઉક્ત મહાત્માનો ગામમાં પ્રવેશ થયો હતો. જે દિવસે ચૌદ દેરીઓના ધ્વજ દંડ અને શિખરોના કલશો ઉપર વાસક્ષેપ કર્યો હતો. શુદી ૬ ના રોજ ત્યાંના બાવન જનાલયના દેરાની ઉપર બનાવેલ દેરીઓમાં તથા ભોંયરામાં પ્રતિષ્ઠા કરવામાં આવી હતી. આ વખતે મુખ્ય શ્રી નેમિનાથ સ્વામીની દેરીમાં સંઘ સહિત મહારાજ શ્રી હંસવિજયજી વાસક્ષેપ કરવા ઉભા હતા. જે વખતે શ્રી નેમિનાથ સ્વામીની પ્રતિમાજીમાંથી અમી—અમૃત ઝરવા લાગ્યું હતું. આ ચમત્કારિક બનાવથી લોકો ધણા હર્ષિત થયા હતા. આ મહોત્સવમાંથી શુભારે ૩ ૨૫૦૦ રૂપિયા પચીશેંદની ઉપજ દેવ દ્રવ્ય નિમિત્તે શષ્ટ હતી. શુદ્ધ ૭ ના રોજ શ્રીમદ્વપન્નાસજી શ્રી સંપત્તવિજયજી મહારાજે પૂર્વોક્ત ગુરુમહારાજ સહિત ચતુર્વિધ સંઘ સમક્ષ મુનિશ્રી વસંત વિજયજીને વડી દિક્ષા આપી હતી. અને ઉક્ત મહાત્માઓના દર્શનાર્થે કચ્છતા નિવાસી બાજુ લક્ષ્મીચંદ્ર સીપાણી તથા મુર્શિદાવાદની શ્રાવિકાઓ પેથાપુર આવેલી હતી. શુદ્ધ ૮ ના દિવસે ઉક્ત મુનિરાજેએ મુનિશ્રી ઉત્તમ વિજયજી તથા શ્રી લલિત વિજયજી વગેરે મુનિરાજે સાથે વિહાર કરી છઠ્ઠ તરફ વિહાર કર્યો છે.

(મળેડું)

એક પ્રખ્યાત સાધ્વીજીનો સ્વર્ગવાસ.

સાધ્વીજી કંકુશ્રીજીએ કારતક વદ ૧૪ ના રોજ એ ચાર દિવસની તાવની ખીમારી લોગવી એકાએક આ ક્ષાની દુનિયાનો ત્યાગ કરી સ્વર્ગવાસ કર્યો છે. તેમણે શુભારે ૩૦ વર્ષ પર્યંત દીક્ષાનું પાલન કરવા પૂર્વક અમદાવાદ, વડોદરા, ઝઘડીયા, સુરત, નવસારી, ખીલીમોરા, ગણુદેવી, પાલીતાણા, ભાવનગર, વલ્લભીપુર અને પાટણ વિગેરે સ્થળોએ વિહાર કરી સારો ઉપકાર કરેલો છે. તેમની શિષ્યા અને પ્રશિષ્યાનો મોટો સમુદાય મોજુદ છે. શાંતિપ્રિય પરમોપકારી શ્રીમાન્ મુનિરાજ હંસવિજયજીના સંસારીપક્ષે આ સાધ્વીજી બહેન હતાં. તેઓ વડોદરામાં ઠાળ ધર્મ પામ્યા છે. આ દિવસે વડોદરામાં હડતાળ પાડવામાં આવી હતી; અને તેમના નિમિત્તે વડોદરામાં અઠાઇ મહોત્સવ રચવામાં આવ્યો હતો. તેમના આત્માને ચિરકાળ શાંતિ મળે.

૧૪૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

દિગંબર જૈન—આ માસિકનો નવા વર્ષનો લગભગ વીસ ફારમને દલદાર સચિત્ર અંક અમોને આ માસમાં મળ્યો છે. નવા વર્ષમાં ખુશાહી નિમિત્તે વર્તમાન પત્રોએ તેમાં ખાસ ઠરી જૈન માસિકોએ વાંચકો સમક્ષ નવી નવી પ્રસાદીઓ મૂકવા માંડી છે. આ પ્રયાસ ઘણોજ સ્તુત્ય છે; અને તે જૈન પ્રગતિને ઉપકારક છે. મુખ્યૃષ્ઠ ઉપર ષડ્વેશ્યાનું ચિત્ર ઠસાયલી ઠલમથી રચાયલું છે. આગળ ઉપર શ્વેતાંબરો તીર્થંકરની માતાને માટે જે ચૌદ સ્વપ્ન માને છે તે ઉપરાંત મોનયુગલ અને સિંહાસન મળી સોલ સ્વપ્નોનું ચિત્ર આલેખ્યું છે તે અને શ્રુતસ્કંધનું ચિત્ર સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિથી જોનાર મનુષ્યને એક અચ્છું ઐતિહાસિક સાધન થઈ પડે તેવું છે. જિનવાણીની હીનાવસ્થાનું ચિત્ર આધુનિક જૈનાગમની અવદશા સૂચવે છે. આ રીતે ચિત્રો મનુષ્યોને ઉદ્દ્યોધન કરનારા જીવન્ત દૃશ્ય હોઈ આવેા પ્રયાસ ઉપકારક દૃષ્ટિએ ઇષ્ટ છે. લેખો પલુ કેટલાએક ખુબ મનનીય અને વિદ્વાનોની ઠલમથી લખાયલા છે. ખડેન મગનના ‘નવા વર્ષ માટેના બે ખેલ’ દરેક સન્નારીને અવશ્ય વાંચવા લાયક છે. મી. હર્બર્ટ વોરનનો interpretation of Jaina philosophy નો લેખ એક પાશ્ચાત્ય વિદ્વાન જૈન દર્શનને સમજાવવા કેટલો પ્રયાસ કરે છે તે જોઈ અંગ્રેજી વિદ્યાના અભ્યાસી જૈનોએ ધડો લેવાનું છે; જો કે તે લેખમાં અજ્ઞાતપણાનું પ્રાખ્ય હોવાથી સમીચીનપણું નથી. લડનથી મી. જગમંદર લાલ જૈનીનો લેખ Lord Mahavir's court માં જ્ઞાન અને ચારિત્રને બે શ્વેતસ્તંભો ચિતરી ઇંગ્રેજના વાંચકોને ઠીક દિગદર્શન કરાવ્યું છે. મી. ચોતીલાલ ‘જૈન’ નો Jain Logic નો લેખ ન્યાયના અભ્યાસીઓને માર્ગદર્શક છે; મી. મોહનલલ દલીચંદનો ‘આર્ય-દેશની સાહિત્ય સંપત્તિ’ નામક લેખ શોધ જોળ ઉપર સાડું અજવાળું પાડે છે. તેમજ મી. લાલનનો ‘સમભાવ સિદ્ધિ’ નો લેખ શાંતિ પ્રિયતાનું દર્શન કરાવે છે. મુખ્યત્વે કરીને જે જૈન કોમની ઉત્તતિને માટે સતત વાંચનની આવશ્યકતા છે તેમજ જેમ તેમ ચિત્રો દ્વારા ઐતિહાસિક સત્ય રજુ કરવામાં આવે અને તે ઉપર ઘટતું વિવેચન કરી જન સમાજ સમક્ષ મૂકવામાં આવે તો જે લાભ દીર્ઘ કાળ પછી પ્રાપ્ત કરી શકાય તેમ માનવામાં આવે છે તે ઘણીજ ત્વરાથી પ્રાપ્ત કરી શકાય અને આ રીતે ઉત્તતિ માર્ગ સંલતાથી પમાય જૈન માસિકો આવા પ્રયત્નમાં પ્રેરાય તે જોઈ જૈન કોમે ખુશી થવા જેવું છે તેથીજ આ પ્રયાસ આદરને પાત્ર હોઈ અભિવંદનીય છે અમો આ માસિકનું અનુકરણ કરવા પ્રત્યેક જૈન પત્રને સૂચના કરીએ છીએ.